

Mål C-569/20**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivande:**

30 oktober 2020

Domstol som begär förhandsavgörande:

Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgarien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

27 oktober 2020

Tilltalad:

IR

Saken i det nationella målet

Brottmål i den tilltalades utelavaro. Fastställande av typen av rättegång i den tilltalades utelavaro (artikel 8.2 och 8.4 i direktiv 2016/343). Rättsmedel mot utelavarodomar enligt artikel 9 i direktiv 2016/343.

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Tolkning av bestämmelserna i direktiv 2016/343 och i rambeslut 2009/299.

Begäran grundar sig på artikel 267 FEUF.

Tolkningsfrågor

Ska artikel 8.2 b i direktiv 2016/343, jämförd med skälen 36–39 i samma direktiv, och artikel 4a.1 b i rambeslut 2009/299, jämförd med skälen 7–10 i samma beslut, tolkas så, att de omfattar ett fall där den tilltalade blev underrättad om åtalet i dess ursprungliga lydelse och därefter, på grund av att vederbörande avvikit, objektivt sett inte kan underrättas om rättegången, och vederbörande försvaras av en advokat som utsetts av staten och som han inte håller kontakt med?

Om svaret på ovanstående fråga är nekande: Är en nationell bestämmelse (artikel 423.1 och 423.5 NPK), som inte föreskriver något rättsmedel mot utredningsåtgärder som vidtagits i den tilltalades utevaro eller mot utevarodomar förenlig med artikel 9 i direktiv 2016/343, jämförd med artikel 8.4 andra meningen i samma direktiv, och artikel 4a.3, jämförd med artikel 4a.1 b i rambeslut 2009/299, när den tilltalade, efter att ha blivit underrättad om åtalet i dess ursprungliga lydelse, håller sig undan, så att han eller hon inte har kunnat underrättas vare sig om tid och plats för rättegången eller om konsekvenserna av utevaro?

Om svaret på ovanstående fråga är nekande: Har artikel 9 i direktiv 2016/343, jämförd med artikel 47 i stadgan, direkt effekt?

Anförda unionsbestämmelser och rättspraxis

Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/343 av den 9 mars 2016 om förstärkning av vissa aspekter av oskuldspresumtionen och av rätten att närvara vid rättegången i straffrättsliga förfaranden (EUT L 65, 2016, s. 1, nedan kallat direktiv 2016/343), särskilt skälen 36–39 och artiklarna 8–10.

Rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 om ändring av rambesluten 2002/584/RIF, 2005/214/RIF, 2006/783/RIF, 2008/909/RIF och 2008/947/RIF och om stärkande av medborgarnas processuella rättigheter och främjande av tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande på ett avgörande när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen (EUT L 81, 2009, s. 24, nedan kallat rambeslut 2009/299), särskilt artikel 4a.1 d och 4a.3, formulär d punkt 3.4.

Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (EUT C 202, 2016, s. 389, nedan kallad stadgan), särskilt artikel 47.

Anförda nationella bestämmelser

Nakazatelno-protsesualen kodeks (straffprocesslagen) (nedan kallad NPK), särskilt artiklarna 423.1, 423.5 och 425.1

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i målet vid den nationella domstolen

- 1 IR åtalades enligt artikel 321.3 i Nakazatelen kodeks (nedan kallad NK) för att i Republiken Bulgarien och Republiken Grekland under perioden augusti 2010–24 februari 2011 tillsammans med elva personer ha deltagit i en brottslig sammanslutning som uppsåtligen importerat och i landet distribuerat stora mängder punktskattepliktiga varor (cigaretter) utan punktskattemärken. Han åtalades även för ett efterföljande brott, ett brott i den mening som avses i artikel

234.2 punkt 3 NK, på grund av att han under perioden 15–24 februari 2011 medverkat till att importera 373 490 cigarettförpackningar utan punktskattmärken till ett värde av 2 801 175 lev (BGN), eftersom föremålet för brottet var av särskilt högt värde och brottet inte var mindre allvarligt. Den som har begått det första brottet kan ”dömas till fängelse” i minst tre år. Den som har begått det andra brottet kan ”dömas till fängelse” i minst två år.

- 2 IR har inte kunnat anträffas under förundersökningen, vilket var skälet till att han blev föremål för en eftersökning. I en annan förundersökning fanns det redan en europeisk arresteringsorder. Därefter anträffades han. Åtalet överlämnades personligen till honom, varvid han anlidade en av honom befullmäktigad advokat. IR beslutade att inte lämna några uppgifter. Han angav endast en adress där han kunde anträffas.
- 3 Åtalet väcktes i domstol. Denna domstol försökte igen att kalla IR till förhandling. Han kunde inte anträffas, inte ens på den adress som han hade angett. Den befullmäktigade advokaten avsåg sig sitt försvarsuppdrag på grund av att han inte hade någon kontakt med den tilltalade. Domstolen utsåg en första offentlig försvarare och sedan, efter det att denne avsåg sig sitt fullmaktsuppdrag, en annan offentlig försvarare. IR och de nya offentliga försvararna har aldrig träffats. Den senast utsedda offentliga försvararen har hävdats att hon inte har försökt att kontakta IR:s anhöriga. Det råder i princip oklarhet om huruvida IR vet att han ska höras inför domstol och att en offentlig försvarare har utsetts åt honom av staten.
- 4 Domstolen beslutade att IR skulle häktas och utfärdade en europeisk arresteringsorder. IR anträffades inte. Därefter upphävdes [arresteringsordern] av den utfärdande domstolen på grund av vissa tvivel om huruvida den var förenlig med rambeslut 2002/584 och direktiv 2012/13 med avseende på rätten att bli informerad. En begäran om förhandsavgörande har framställts (C-649/19).
- 5 Av processuella skäl (felaktigt åtal) avslutades domstolsförfarandet. Efter det att ett nytt åtal hade väckts, inleddes en ny rättegång. Än en gång kunde IR inte anträffas, inte ens genom anhöriga, tidigare arbetsgivare eller mobiltelefonoperatörer, trots en intensiv efterforskning. Vid den första förhandlingen uppkom frågan om huruvida målet skulle avgöras utan att IR var närvarande, särskilt med hänsyn till hans rättigheter vid en rättegång som hålls i hans utvaro. Därvid upptogs frågan om i vilken omfattning en eventuell fällande dom skulle vara bindande för honom.
- 6 Parterna, liksom domstolen, anser att rättegången ska hållas och målet avgöras i IR:s utvaro.
- 7 Det ska prövas huruvida den hänskjutande domstolen är skyldig att tydligt fastställa den inverkan som en rättegång i IR:s utvaro skulle ha på hans rättigheter. Det ska närmare bestämt prövas huruvida IR skulle kunna överklaga en eventuell fällande dom på grund av att domen har meddelats efter ett brottmål

som ägt rum i hans utevaro och i strid med hans rätt att personligen närvara vid rättegången.

Parternas huvudargument i det nationella målet

- 8 Försvararen anser att ett sådant överklagande är möjligt, medan åklagarmyndigheten inte yttrar sig i denna fråga.

Skälen till att förhandsavgörande begärs

Huruvida tolkningsfrågorna kan tas upp till prövning

- 9 För det första har den hänskjutande domstolen inlett rättegången i IR:s utevaro. Den hänskjutande domstolen tillämpar således artikel 8 i direktiv 2016/343. Domstolen har därför ett rättsligt intresse av att veta huruvida den rättegång som hålls i den tilltalades utevaro utgör en sådan rättegång som avses i artikel 8.2 eller en sådan rättegång som avses i artikel 8.4 första meningen i direktiv 2016/343.
- 10 För det andra har begäran om förhandsavgörande även framställts mot bakgrund av den hänskjutande domstolens ansvar i enlighet med artikel 8.4 andra meningen i direktiv 2016/343 att underrätta IR, för det fall han grips för att verkställa en eventuell fällande dom, om huruvida han har rätt att överklaga eller inte.
- 11 De uppgifter som avses i artikel 8.4 andra meningen i direktiv 2016/343 ska lämnas av den hänskjutande domstolen själv, eftersom den har beslutat att brottmålet ska äga rum i IR:s utevaro. Den hänskjutande domstolen är den mest lämpade att fastställa villkoren för att hålla rättegången i den tilltalades utevaro. Det kan röra sig antingen om de villkor som avses i artiklarna 8.2 b och 8.3 i direktiv 2016/343 enligt vilka IR, som har dömts i sin utevaro, inte har tillgång till rättsmedel, eller de villkor som avses i artikel 8.4 i direktiv 2016/343 enligt vilken IR har tillgång till rättsmedel. För att kunna besvara dessa frågor behöver den hänskjutande domstolen få vägledning från EU-domstolen.
- 12 Om en dom meddelas, kommer en europeisk arresteringsorder med största sannolikhet att utfärdas för att verkställa det ”fängelsestraff” som, med hänsyn till allvaret i anklagelserna, förmodligen kommer att vara längre än fyra månader. I arresteringsordern ska tydligt anges i fält d punkt 2 i formuläret den typ av rättegång i den tilltalades utevaro som ska hållas. I enlighet därmed kan det behöva anges en garanti om tillgång till rättsmedel i fält d punkt 3.4 i formuläret.
- 13 Enligt nationell rätt utfärdar åklagarmyndigheten den europeiska arresteringsordern för verkställighet av straff utan medverkan av domstol, vare sig vid utfärdandet eller vid senare prövning. Åklagarmyndigheten beslutar i detta avseende vad som anges i arresteringsordern.

- 14 I enlighet med punkterna 35 och 36 i EU-domstolens dom av den 12 december 2019, [Openbaar Ministerie (Åklagarmyndigheten i Bryssel)], C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079, är det legitimt att domstolen inte samarbetar vid utfärdandet av den europeiska arresteringsordern för verkställighet av straffet, eftersom arresteringsordern är en fortsättning på det avgörande i vilket domstolen har säkerställt att den dömda personens rättigheter respekteras. Ur den synvinkeln är den hänskjutande domstolen skyldig att under den rättegång som hålls i den tilltalades utelavaro, och i synnerhet när den beslutar om hur rättegången ska hållas, tydligt ange vilken typ av rättegång i den tilltalades utelavaro den håller, nämligen en som avser en möjlighet att överklaga eller en som inte gör det. När åklagarmyndigheten utfärdar den europeiska arresteringsordern, kan den således hänvisa till den rättegång som domstolen har beslutat att hålla. I annat fall skulle endast åklagarmyndigheten avgöra denna viktiga fråga, vilket strider mot principen att alla beslut, enligt rambeslut 2002/584, ska prövas av domstolar som ska vara anslutna till åtminstone en av dessa båda nivåer av rättsligt skydd, det vill säga antingen när en nationell arresteringsorder utfärdas eller en europeisk arresteringsorder utfärdas.
- 15 Att hävda att den hänskjutande domstolen endast kan ställa sina frågor till Europeiska unionens domstol efter att ha meddelat en fällande dom skulle innebära att den inte kunde ställa dessa frågor. I enlighet med den nationella lagstiftningen skulle samtliga de processuella frågor som rör parternas medverkan, inklusive rättegången i den tilltalades utelavaro, slutgiltigt ha avgjorts efter den fällande domen. Den domstol som har avgjort målet i sak får inte pröva dessa frågor på nytt. Endast domstolarna i högre instans skulle få diskutera frågorna för det fall att de ställs av försvaret eller åklagarmyndigheten i samband med ett överklagande.
- 16 Detta skulle innebära i praktiken att den domstol i första instans som beslutade att hålla rättegången i den tilltalades utelavaro skulle fråntas sin möjlighet att uppmana Europeiska unionens domstol att förtydliga just artikel 8 i direktiv 2016/343, som är tillämplig i det nationella målet.
- 17 Om man [däremot] skulle anse att de uppgifter som avses i artikel 8.4 första meningen i direktiv 2016/343 ska lämnas först när den person som dömts i sin utelavaro grips, skulle detta innebära att endast åklagarmyndigheten, utan medverkan av domstol, skulle kunna lämna dessa uppgifter. Samtidigt är åklagarmyndigheten i princip inte skyldig att informera den person som dömts i sin utelavaro om sina rättigheter. Åklagarmyndigheten är inte någon domstol och kan därför inte ställa frågor i detta avseende till EU-domstolen.
- 18 Av det ovan anförda följer att den hänskjutande domstolen har ett rättsligt intresse av att begära att Europeiska unionens domstol meddelar förhandsavgörande i de ovan angivna frågorna.

Hänvisning till direktiv 2016/343 och rambeslut 2009/299

- 19 Om IR hade dömts i sin utevaro, beror tillämplig lag på i vilket land han grips.
- 20 Om IR hade gripits i landet, hade artikel 9 jämförd med artikel 8 i direktiv 2016/343 varit tillämpliga.
- 21 Om han hade gripits i en annan medlemsstat på grundval av en europeisk arresteringsorder, hade artikel 4a i rambeslut 2009/299 om den garanti som ska ges varit tillämplig.

Förklaringar avseende den första frågan

- 22 Det är fortfarande oklart vad kravet på att den tilltalade enligt artikel 8.2 b i direktiv 2016/343 ska ”underrättas om rättegången” exakt innefattar. Å ena sidan anges i den andra meningen i skäl 36 att denna information ska förstås så, att den tilltalade ”officiellt informeras om tid och plats för rättegången på ett sätt som gör det möjligt för honom eller henne att bli medveten om rättegången”. I det nationella målet har IR permanent flyttat från den adress som han angett till den brottsutredande myndigheten och den intensiva eftersökningen av IR har inte gett något resultat. Han erhöll därför inte denna information. Å andra sidan anges i skäl 38 att det, vid bedömningen av om det sätt på vilket informationen tillhandahålls är tillräckligt, bör i förekommande fall särskilt beaktas dels de ansträngningar som myndigheterna har gjort, dels de ansträngningar som den berörda personen har gjort, medan det i skäl 39 uttryckligen anges ett avvikande såsom det som föreligger i det nationella målet.
- 23 Denna tvetydighet rör även artikel 4a.1 b i rambeslut 2009/299, vars innehåll är identiskt med innehållet i artikel 8.2 b i detta direktiv. Till och med skälen 7–9 i rambeslutet är [innehållsmässigt] identiska med skälen 36–39 i direktivet.
- 24 I det nationella målet har de rättsliga myndigheterna gjort tillräckliga ansträngningar för att anträffa den tilltalade, trots att han själv försökt att avvika. Efter den första eftersökningen anträffades han och informerades om åtalet. Han angav därvid en fast adress och därefter avvek han igen. Under dessa omständigheter uppkommer frågan om den tilltalade har underrättats om rättegången på korrekt sätt i den mening som avses i artikel 8.2 b i direktiv 2016/343 och artikel 4a.1 b i rambeslut 2009/299, eftersom det faktum att sådan information i praktiken inte har kunnat lämnas uteslutande beror på att den tilltalade medvetet har valt att avvika. Å andra sidan anges uttryckligen i skäl 39 samt i artikel 8.4 att det faktum att den tilltalade avviker utgör hinder för att han eller hon underrättas på korrekt sätt enligt artikel 8.2 i direktiv 2016/343, medan ett sådant avvikande inte anges som krav i rambeslut 2009/299.
- 25 Är med andra ord villkoren i artikel 8.2 b i direktiv 2016/343 och artikel 4a.1 b i rambeslut 2009/299 uppfyllda i de fall där den tilltalade underrättas om det ursprungliga åtalet, när domstolarna inte kan underrätta den tilltalade om rättegången endast på grund av att han eller hon avvikit, så att det ska antas, att han eller hon ”blivit underrättad om rättegången”?

- 26 Innehållet i kravet i artikel 8.2b i direktiv 2016/343 på att den frånvarande tilltalade ”företräds av en försvarare med fullmakt som utsetts av antingen den misstänkte eller tilltalade eller av staten” är fortfarande oklart. Ordalydelsen i artikel 4a.1 b i rambeslut 2009/299 är av liknande innehåll.
- 27 I det nationella målet valde IR en försvarare, men denne avsade sig sitt försvarsuppdrag efter IR:s avvikande. Inledningsvis utsåg staten en offentlig försvarare åt honom (”utsetts ... av staten” enligt lydelsen i artikel 8.2 b i direktiv 2016/343). Efter det att denna offentliga försvarare avsade sig sitt uppdrag utsågs en annan offentlig försvarare som faktiskt försvarar honom i den pågående rättegången. IR vet ingenting om denna offentliga försvarare och har aldrig haft någon kontakt med honom. Den offentliga försvararen har inte gjort något försök att kontakta honom, exempelvis genom att kontakta anhöriga. Kan IR under dessa omständigheter anses försvaras av en ”försvarare med fullmakt”?

Förklaringar avseende den andra frågan

- 28 Den andra frågan ställs i andra hand, för det fall att EU-domstolen besvarar den första frågan nekande, eftersom det skulle innebära att artiklarna 8.2 b och 8.3 i direktiv 2016/343 inte är tillämpliga i det nationella målet, vilket i sin tur innebär att den tilltalade kan åtnjuta de garantier som föreskrivs i artiklarna 8.4 andra meningen och 9 i direktiv 2016/343. I sådant fall är det tveksamt om den nationella lagstiftningen ger tillgång till de rättsmedel som krävs enligt unionsrätten.
- 29 Närmare bestämt: Om en nationell rättegång har inletts med tillämpning av artikel 423.1 NPK, ska en ny rättegång hållas i den tilltalades utvaro enligt de krav som anges i denna bestämmelse, och den person som dömts i sin utvaro får inte tillgång till (något effektivt) rättsmedel. Det föreligger således tvivel om huruvida artikel 423.1 NPK är förenlig med artiklarna 8.4 och 9 i direktivet.
- 30 När en europeisk arresteringsorder utfärdas ska en ny rättegång inledas som en följd av den garanti som ska ges enligt fält d punkt 3.4 i formuläret för den europeiska arresteringsordern. I förevarande fall är det tveksamt om artikel 423.5 NPK är förenlig med artikel 4a.1 d i rambeslut 2009/299, eftersom bestämmelsen befriar Varhoven [kasationen] sad (Högsta kassationsdomstolen, Bulgarien) från skyldigheten att respektera den garanti som åklagarmyndigheten lämnat i samband med utfärdandet av den europeiska arresteringsordern. Varhoven sad skulle således tillämpa den nationella lagstiftningen, nämligen artikel 423.1 NPK, och IR, som har dömts, skulle inte ha någon rätt till ny prövning i sak.

Förklaringar avseende den tredje frågan

- 31 Alla dessa frågor har ett praktiskt syfte: Den hänskjutande domstolen måste tydligt kunna fastställa vilken typ av rättegång i utvaro har hållits för att avgöra huruvida IR har tillgång till effektiva rättsmedel om han döms i sin utvaro.

- 32 Detta praktiska syfte kan härledas från artikel 8.4 andra meningen i direktiv 2016/343. Den hänskjutande domstolen, som beslutat att hålla rättegången i IR:s utereo, ska entydigt avgöra huruvida vederbörande har en rätt till skydd mot en eventuell uterorodom. För att så ska vara fallet måste den även tydligt fastställa vad detta skydd innebär.
- 33 Det finns även ett samband mellan den typ av rättegång under vilken den nationella arresteringsordern har utfärdats (det vill säga en uterorodom) och de grundläggande rekvisiten för den europeiska arresteringsordern. Beroende på typen av rättegång i den tilltalades utereo ska det fastställas vilken av de fyra typerna av garantier som ska ges enligt artikel 4a i rambeslut 2009/299 (fält d i formuläret). Detta framgår av Europeiska unionens domstols praxis om domstolars delaktighet i förfarande vid utfärdande av europeisk arresteringsorder som enligt nationell rätt endast utfärdas av åklagarmyndigheten.
- 34 Härvidlag ska den hänskjutande domstolen, om den anser att rättegången i den tilltalades utereo i det nationella målet omfattas av ett av de alternativ som avses i artikel 8.4 första meningen i direktiv 2016/343, hänvisa till huruvida det föreligger effektiva rättsmedel och i vilken mån de är tillämpliga, såsom föreskrivs i artikel 8.4 andra meningen i samma direktiv. Det räcker emellertid inte med att denna domstol endast visar att artikel 423.1 och 423.5 NPK är oförenlig med unionsrätten. I sådant fall skulle en person som dömts i sin utereo ånyo inte kunna åtnjuta rättsligt skydd. Personen ifråga åtnjuter inte skydd med stöd av denna nationella bestämmelse och, om det skulle fastställas att denna bestämmelse är oförenlig med unionsrätten, skulle detta innebära att den tilltalade inte ges tillgång till något rättsmedel.
- 35 Det måste därför fastställas huruvida artikel 9 i direktiv 2016/343 har direkt effekt.
- 36 I förevarande fall kan en unionsrättskonform tolkning endast göras om IR överlämnas på grundval av en europeisk arresteringsorder för verkställighet av det straff som han dömts till. I så fall skulle artiklarna 422.1 punkt 6 och 423.5 NPK - mot bakgrund av svaret på den andra frågan - kunna tolkas så, att de är tillämpliga inte bara på personer som har överlämnats till följd av ett utlämningsförfarande, utan även på personer som har överlämnats på grundval av en europeisk arresteringsorder, eftersom det förfarande som föreskrivs i rambeslut 2002/584 i sig avser en viss typ av förenklad utlämning. Det skulle innebära att de bulgariska domstolarna skulle vara bundna av den garanti som föreskrivs i artikel 4a.1 d i rambeslut 2009/299. Innehållet i denna garanti fastställts av Europeiska unionens domstol och inte av Varhoven sad.
- 37 Om IR däremot hade gripits i landet efter det att han dömdes, hade han omfattats av artikel 423.1 NPK. Denna bestämmelse kan inte tolkas på ett sätt som är förenligt med unionsrätten, eftersom den definierar villkoren enligt nationell rätt [för rättegångar i den tilltalades utereo] och inte enligt artikel 8 i direktiv 2016/343. Bestämmelsen kan inte tolkas *contra legem*. Artikel 423.1 NPK lämnas

utan avseende enbart om den bestämmelse som står i strid med artikel 423.1 NPK (nämligen artikel 9, jämförd med artikel 8.4, jämförd med artikel 8.2 i direktiv 2016/343) har direkt effekt.

- 38 EU-domstolen har redan slagit fast att artikel 47 i stadgan har direkt effekt (dom av den 14 maj 2020, [Åklagarmyndigheten Offenburg,] C-615/18, EU:C:2020:376, punkt 72). Principen om rätten till ett effektivt rättsmedel inför en domstol har emellertid konkretiserats i en sekundärrättslig unionsbestämmelse, nämligen i artikel 9 i direktiv 2016/343. Frågan uppkommer således om huruvida bestämmelsen i sig eller jämförd med artikel 47 i stadgan har direkt effekt.
- 39 Utan tvekan tillerkänns enskilda en rätt mot statliga åklagarmyndigheter i artikel 9 i direktiv 2016/343. I denna bestämmelse anges i otvetydiga ordalag obligatoriska villkor för att rätten får utövas (den tilltalade var inte närvarande vid sin rättegång och de villkor som anges i artikel 8.2 var inte uppfyllda), varvid det i bestämmelsen ”i otvetydiga ordalag åläggs en skyldighet som ska leda till ett preciserat resultat” (dom av den 6 november 2018, [Bauer och Willmeroth,] C-569/16 och C-570/16, EU:C:2018:871, punkt 72). Denna slutsats är ett sådant rättsmedel som ”medger en ny prövning av sakfrågan” (artikel 9 i direktiv 2016/343). I denna bestämmelse föreskrivs därvid följande alternativ: Den ”misstänkta eller tilltalade ... har rätt till en ny rättegång eller annat rättsmedel”.
- 40 Artikel 9 i direktivet och artikel 423.1 NPK definierar på samma sätt rätten till en ny prövning för en person som dömts i sin utvaro. Denna rätt erkänns i dessa bestämmelser utan att det närmare anges på vilket sätt en ny prövning ska ske i varje enskilt fall, det vill säga om det ska röra sig om en helt ny rättegång eller om det enbart rör sig om ett överklagande. Om den nationella bestämmelsen, närmare bestämt artikel 423.1 NPK, har direkt effekt (bestämmelsen tillämpas nämligen tillsammans med artikel 425 NPK, som närmare reglerar hur en ny rättegång ska ske), uppkommer frågan om huruvida det kan antas att artikel 9 i direktiv 2016/343 har direkt effekt, vilket innebär att den kan tillämpas i stället för artikel 423.1 NPK och tillsammans med artikel 425 NPK.
- 41 Närmare bestämt [uppkommer frågan], om huruvida rätten till ny rättegång kan tillerkännas med stöd av artikel 9 i direktiv 2016/343 och om typen av ny senare kan fastställas på grundval av artikel 425.1 NPK. Frågan uppkommer nämligen om huruvida det rör sig om en ny rättegång som ska hållas i första instans eller om ett överklagande av det avgörande som meddelats i första eller i andra instans.
- 42 Med andra ord och med avseende på det nationella målet: 1. har garantin ett rättsligt värde när den har som enda stöd artikel 9 i direktiv 2016/343 och dess direkta effekt, och när 2. den hänskjutande domstolen fastställer typen av rättegång i IR:s utvaro på så sätt att domstolen väljer att rättegången ska hållas enligt de villkor som anges i artikel 8.4 första meningen i direktivet, eftersom villkoren i artikel 8.2 inte är uppfyllda; 2. den hänskjutande domstolen anger det rättsmedel som föreskrivs i artikel 9, jämförd med artikel 8.4 andra meningen i samma direktiv, nämligen att IR har rätt att, vid utvarodomen, endast efter ansökan

inom sex månader från det att en kopia av den utevarodom som meddelats överlämnats ansöka om och erhålla förnyad prövning, samt 3. Varhoven sad bedömer hur den nya rättegången kommer att ske i praktiken (en helt ny prövning eller ett överklagande av den utevarodom som meddelats i första eller i andra instans), med beaktande av att denna typ av ny rättegångs med stor sannolikhet består i en prövning i sak av åtalet som förutsätter att IR aktivt och personligen närvarar och att han väljer en försvarare?

ARBETSDOKUMENT